

ΑΡΙΣΤΟ

ΦΑΝΗΣ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ.

Ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεῖ,
 ἔτησίᾳ δραχ. 10, ἑξαμηνία δραχ. 6.
 Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις,
 ἔτησίᾳ δραχ. 12, ἑξαμηνία δραχ. 7.
 Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ,
 ἔτησίᾳ φράγ. 16, ἑξαμηνία φράγ. 9.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ

ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΕΩΝ,

Δι' ἕκαστον στίχον διατριβῶν λεπ. 50.
 Δικαστικῶν κατασχέσεων » 8.
 Αἱ ἀποδείξεις ὑπογράφονται παρὰ μόνον τοῦ Παν. Π. Πηγαδιώτου. Αἱ ἐπιστολαὶ ἀπευθύνονται εἰς αὐτόν. Ἡ δὲ συνδρομὴ εἶνε ὑποχρεωτικὴ δι' ἕν ἔτος καὶ προπληρόνεται εἰς Ἀθήνας.

ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ.

Αἱ περὶ Ἑλλάδος κρίσεις τοῦ εὐρωπαϊκοῦ τύπου ἔλαβον ἀπὸ τινῶν ἡμερῶν ἐπιεικεστέραν τροπὴν. Τὰ ὑβριστικὰ ἄρθρα τριῶν ἢ τεσσάρων ἀργυρωνήτων ἐφημερίδων ἐπὶ μικρὸν μόνον ἠδυνήθησαν νὰ ἐξαπατήσωσι τὴν κοινὴν γνώμην. Χαίρομεν δὲ βλέποντες ὅτι ἡ εὐφρόσυτος αὐτῆ ἀντίδρασις ἤρξατο ἐκ τῆς Ἀγγλίας, ἔθνα διακεκριμένοι καθηγηταὶ καὶ λόγιοι κληρικοὶ ἀνέλαβον τὴν ὑπεράσπισιν τοῦ παρ' ἀξίαν δυσσημουμένου ἔθνους. Ὁ «Τεργεσταῖος Παρατηρητής» ἐξαίρων τὴν ἐπὶ τὸ βέλτιον στροφὴν τῶν ἐν Ἑλλάδι πραγμάτων παρατηρεῖ: «Εὐχόμεθα ἐκ πάσης ψυχῆς εἰς τὸ νεαρὸν κράτος ἐσωτερικὴν ἡσυχίαν καὶ εὐημερίαν, ὅπως ἀναπτύξη τοὺς πολλοὺς καὶ παντοίους αὐτοῦ πόρους· εὐχόμεθα δὲ νὰ ἐκλεχθῶσι βουλευταὶ ἄνδρες, εἰδότες νὰ συμβιβάσωσι τὴν πρὸς τοὺς συνταγματικούς θεσμούς στοργὴν μετὰ τῆς εὐλιχρυνῶν ἀφοσιώσεως πρὸς τὸν θρόνον, τὸν ἀποτελοῦντα τὴν μόνην ἐγγύησιν τῆς πολιτικῆς ὑπάρξεως τῆς Ἑλλάδος.» Ἐτέρα αὐστριακὴ ἐφημερίς, λέγει, ὅτι, καθ' ἃς ἔλαβε πληροφορίας ἀθεντικῶς, ἡ κατάστα-

σις τῆς Ἑλλάδος εἶνε πολὺ ὀλιγώτερον ἀκροσφαλῆς ἢ ὅσον εἶνε ἡ τῆς Ἰταλίας καὶ Ἰσπανίας.

Ὁ ἐξοχος διπλωμάτης, ὁ ἐξ Ἀθηνῶν ἐπιστέλλων πρὸς τὴν «Ἐφημερίδα τῆς Σιλεσίας» τὰ περὶ τῆς καταστάσεως τῆς Ἑλλάδος πολιτικὰ δελτία του, εἶνε πλήρης ὀργῆς κατὰ τῶν τολμησάντων νὰ διαμφοισθηθῶσι τὴν εὐλιχρύνειαν τῶν διπλωματικῶν αὐτοῦ ἐμπνεύσεων. Ὁ διπλωμάτης γράφει σήμερον καὶ ἄλλας ἀβελτηρίας· λέγει π.χ. ὅτι ὁ βασιλεὺς καὶ ἡ βασίλισσα τῶν Ἑλλήνων διατελοῦσιν «ὑπὸ τῆν ἐπιτήρησιν τοῦ λαοῦ»· ὅτι τὸ ὑπουργεῖον καὶ ὁ λαὸς φοβοῦνται τὴν ἐπέμβασιν τῆς Ρωσσίας, ἐν ᾧ ἡ ἐν Πειραιεῖ ναυλοχοῦσα ῥωσικὴ φρεγάτα ἀπέπλευσεν εἰς Μελίτην· ὅτι, εἰν ὁ Γεώργιος καὶ ἡ Ὁλγα ἀπέλθωσι, θ' ἀναγκασθῶσι διὰ τῆς βίας νὰ καταλάβωσι πάλιν τὸν θρόνον. «Ὁ φόβος τῆς ῥωσικῆς ἐπεμβάσεως, εἶνε κατὰ τὸν διπλωμάτην ἀνταποκριτὴν, ἡ κυρία αἰτία ἧς ἕνεκα ὁ Τρικούπης ἐν τῇ τελευταίᾳ ἐγκυκλίῳ του ἐξῆρεν «ὅτι ἡ μοναρχία εἶνε τὸ μόνον δυνατὸν πολίτευμα ἐν Ἑλλάδι», ἐν ᾧ

ἄλλοτε ὁ νῦν πρωθυπουργὸς ὠνειροπόλει τὴν δημοκρατίαν».

Ὁ διπλωμάτης ἰσχυρίζεται πρὸς τοῦτοισ ὅτι ὁ βασιλεὺς εἶνε τὸ ἔρμαιον τῶν κομμάτων· «εἰν ὁ Τρικούπης κατορθώσῃ τὴν διατήρησιν τῆς μοναρχίας, πιθανὸν νὰ μείνη καὶ ὁ βασιλεὺς ἐπὶ τινα χρόνον, εἰ δὲ μὴ θ' ἀπέλθῃ ἐξ ἰδίας προαιρέσεως ἢ θὰ ἀναγκασθῇ νὰ ἀπέλθῃ.» Ὁ βασιλικὸς διπλωμάτης, φρονεῖ ὅτι ἡ Ἑλλάς δὲν θὰ εὐτυχήσῃ εἰμὴ ἀφ' οὔ ἐγκαθιδρυθῇ πολίτευμα δεσποτικόν, εἰς ὃ νὰ ὑπόκειται καὶ τις Σιθῆρία. «Ἄερα κοπανίξει ὁ ἐλπίζων ὅτι εἶνε δυνατὸν νὰ θεμελιωθῇ ἐν Ἑλλάδι διὰ τῆς ἐλευθερίας κόσμιος πολιτικὸς βίος· ὁ ταλαίπωρος βασιλεὺς εἶνε ἀξίος οἴκτου, διότι, παρὰ τὴν θῆλῆσιν του, μένει ἐν τῇ βασιλικῇ θέσει, ἡμεγάλῃ ἐχούσῃ τὴν ὁμοιότητα πρὸς τὴν θέσιν πολιτικοῦ αἰχμαλώτου!» Ἄς ἐπιτραπῇ ἡμῖν νὰ παρατηρήσωμεν πρὸς τὸν ἐν Ἀθήναις διπλωμάτην ὅτι εἶνε παραπολὺ ἀκριτόμυθος!

Ἐν τῇ κατὰ τὴν 7 ἰουλ. συνεδριάσει τοῦ ἀγγλικοῦ κοινοβουλίου ἐγένετο πολὺς λό-

Κ Η Π Ο Σ

Ο ΣΙΒΙΤΑΝΙΑΗΣ.

Ἦλιπα κ' ἐγὼ ὁ μαῦρος Ὑπουργεῖον νὰ ἀλλάξῃ,
 Μήπως τὴν πολλὴ τῆς φτώχια ἢ σακκοῦλά μου πετάξῃ,
 Κ' ἐκτυποῦσα πόδια, χέρια, κ' ἀπ' τῆ φοῦρκα ὅπου εἶχα,
 Τὰ μουστάκια μου καθ' ὥρα ἐμαδοῦσα τρίχα τρίχα,
 Κ' ἔγραφα μεγάλα ἄρθρα μ' ὄληνε τὴ δύναμί μου
 Εἰς τὴ «Συνταγματικὴ μου».

Ἐμπροστὰ εἰς τῆς εἰκόνας τὸ πρῶτ καὶ κάθε βράδῳ
 Ἐκαία κερὰ, λιβὶν, κ' ἐχαλοῦσα τόσο λάδι,
 Καὶ μὲ προσευχὴ περνοῦσα τῆς ἡμέραις καὶ νηστείας,
 Καὶ πολλαῖς νυχτιαῖς ἀκόμη ἔκαμα καὶ ἀγρυπνία,
 Ἄ ἦπως ἔλθουνε καὶ πάλι ὑπουργοὶ οἱ ἰδικοὶ μου,
 Καὶ γεμίση τὸ πουγγί μου.

Ἐτρεῖξα ἐδῶ κ' ἐκεῖθε, κ' εἶπα, εἶπα... τί δὲν εἶπα;
 Πλὴν τί ἔκαμα μὲ τοῦτο; μόνον 'ς τὸ νερὸ μιὰ τρύπα.
 Καρτεροῦσα ὁ καῦμένος κ' εἶχα τὴ χρυσὴ ἐλπίδα,
 Κάθε ἡμέρα πῶς θὰ βγάλω τὴν καλὴ μ' ἐφημερίδα,
 Ἄλλὰ ἔξαφν' ὁ Τρικούπης ἄρπαξε τὴν ἐξουσία,
 Κ' ἔμεινα πάλι 'ς τὰ κρύα.

Πόσα ἔκαμα καὶ πόσα μήπως κ' εἰς αὐτόν κολλήσω,
 Κ' ἔτρεῖξα μεγάλη θέσι ὁ φτωχὸς νὰ τοῦ ζητήσω
 Καὶ τοῦ ἔγεινα κουνουπι νὰ μὲ κάμῃ τμηματάρχη,
 Ἄλλ' ἐκεῖνος ξεροβήχων μοῦπε «θέσις δὲν ὑπάρχει.»
 Καὶ μοῦ ἔδωκε ὁ ψεύτης τὰ παπούτσια εἰς τὸ χέρι...
 Ἄλλὰ τί θὰ ὑποφέρῃ!

Ἐγὼ μόνον, ἐγὼ μόνον θὰ τὸν κάμω γιὰ νὰ βέψῃ,
 Θὰ τὸν κάμω χωρὶς ἄλλο σὰν ἀρχοῦδι νὰ χορέψῃ.
 Εἰς τὴν Συνταγματικὴ μου φλογερὰ ἄρθρα θὰ γράψω,
 Καὶ νὰ γείνω δῶ κ' ἕνα ζωντανὸ ἄν δὲν τὸν θάψω.
 Καὶ θὰ γράψω καὶ θὰ γράψω, ἕως ὅτου μετανοιώσῃ,
 Καὶ διορισμὸν μοῦ δώσῃ.

γος περί του πολυκρότου ζητήματος της Μέσης Ασίας. Ο Κόχραν επέστησε την προσοχήν της βουλῆς εἰς τὴν περὶ τὴν πρόσδοσιν τῆς Ρωσσίας κατὰ τὴν μέσσην Ἀσίαν, ὑπέδειξε τὸν ἐντεῦθεν ἐπαπειλούμενον κίνδυνον τῆς ἐν νῆ Ἰνδικῇ ἀγγλικῆς κυριαρχίας, κατέκρινε τὴν πλιττικὴν τῆς βρεττανικῆς κυβερνήσεως ὡς ἀδρανῆ καὶ βράθυμον, ἀπεδοκίμασε τὴν θρυλουμένην ἀγγλορωσικὴν συμμαχίαν, προσέκαλεσε τὴν κυβερνήσιν νὰ πράξῃ ὅ,τι δύναται πρὸς στερέωσιν τῆς ἀγγλικῆς ἐπιρροῆς ἐν τῷ Ἀφγανιστάν καὶ ἀπήτησεν ἐπὶ τέλους νὰ δημοσιεύσῃ ἢ κυβερνήσῃ τὴν περὶ Χίβας ἀλληλογραφίαν τῶν κυβερνήσεων τῆς Ρωσσίας καὶ τῆς Ἀγγλίας. Ὁ ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν σχέσεων ὑπογραμματεὺς Βούρκε, ἀπεκρίνατο ὅτι ἡ κυβερνήσιν δὲν δύναται νὰ δημοσιεύσῃ τὴν ἐπίσημον ἀλληλογραφίαν ὅτι αἱ σχέσεις τῆς Ἀγγλίας καὶ τῆς Ρωσσίας εἶνε φιλικώταται ὅτι ἡ Ρωσία δὲν ὑποτρέφει πλάγιους σκοποὺς ἐπὶ βλάβῃ τῆς Ἀγγλίας ὅτι ἡ ἀγγλικὴ κυβερνήσιν ὑπολαμβάνει τὴν ἐν τῇ μέσῃ Ἀσίᾳ πρόσδοσιν τῆς Ρωσσίας ὡς ὠφέλιμον εἰς τὸν πολιτισμὸν ὅτι ἡ παγίωσις τῆς ἀγγλικῆς ἐπιρροῆς ἐν τῷ Ἀφγανιστάν εἶνε ἐκ τῶν κυριωτάτων μελημάτων τοῦ ὑπουργείου, καὶ ὅτι ἐπιφυλάσσεται ἡ Ἀγγλία νὰ συνάψῃ, χρείας τυχούσης, συμμαχίας πρὸς τοὺς ἡγεμόνας τῆς μέσης Ἀσίας. Μετὰ τὰς διασαφῆσεις ταύτας, ὁ Κόχραν ἀπέσυρε τὴν πρότασίν του.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

—ο—

Ὁ ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν ὑπουργὸς τῆς Ἀγγλίας λόρδος Δέρβης, συνεχάρη ἐγγράφως τὸν ἡμέτερον πρωθυπουργὸν διὰ τὰς ἐλευθέρως ἐκλογάς, αἰτινες πρῶτην ἤδη φοράν ἐνεργούνται ἐν Ἑλλάδι, καθ' ὃν τρόπον διετάχει αὐτὰς ὁ κ. Τρικούρης. Ὁ κ. Δέρβης ἐλπίζει, ὅτι ὁ τρόπος τῆς διεξαγωγῆς τῶν βουλ. ἐκλογῶν θὰ διαθέσῃ λίαν εὐνοικῶς τὴν κοινὴν τῆς Εὐρώπης γνώμην ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος.

Ο ΑΓΓΕΛΟΣ ΒΕΡΙΚΙΟΣ.

Πούσαι, πούσαι τοῦ Τζουμπέ μου τιμημένο Ὑπουργεῖο,
Ποῦ ἀλώνιζες καθ' ὦρα εἰς τὸ Κεντρικὸν Ταμεῖο,
Κ' εἰς τὸ Κράτος ὄλον πλοῦτον ἔχυσες πολὺ μεγάλο,
Καὶ ἐχόρτασες τὸν ἕνα, καὶ ἐπότισες τὸν ἄλλο,
Κ' ὄλοι ἤρσαν σ' ἐσένα, Τζουμπελῆ μου, προστασία,
Καὶ χαρὰ καὶ εὐτυχία;

Σὺ μὲ εἶχες καὶ ἐμένα τὸν καυμένο διορίσει,
Καὶ μοῦ εἶχες ἀνοιγμένη τοῦ ταμεῖου σου τὴ βρύσι.
Ἐκρυβα εἰς τὸ πουργί μου ἑκατὸν δραχμαῖς τὸν μῆνα,
Καὶ Κοτσάμπασης περνοῦσα εἰς τὴν ὠμορφὴν Ἀθήνα.
Κόττες εἶχα γιὰ φαγί μου, γιὰ ψωμί μου παντεσπάνια,
Καὶ κρασί βορδὸ σαμπάνια.

Ποῦν' ἐκείναις ἡ ἡμέραις; .. ποῦ ἡ πρώτη ἡ ζωὴ μου;
Ποῦ οἱ τόσο οἱ παράδες καὶ ἡ καλοπέρασί μου;
Ποῦ τὰ πρῶτά μου τὰ λούσα; .. ποῦ τὰ τόσα μου τὰ ρούχα;
Τὰ σουρτοῦκα, τὰ γελέκα, ἢ πολλαῖς γραβάταις ποῦχα,
Κ' ἡλιπίζα καμμιὰ νὰ βάλω εἰς τὸ χέρι ἀγελάδα,
Μὲ παράδες κ' ὠμορφάδα;

— Ὁ ἐν Ἀθήναις καταρτισθεὶς συνδυασμὸς ἐκ μελῶν τῆς ἀντιπολιτεύσεως, διελεύθη εἰς τὰ ἐξ ὧν συνετέθη. Τούτου αἰτία λέγεται ἦτο ὁ κ. Φιλιππων, ὅστις ἐν τῇ μεγάλῃ αὐτοῦ φιλοπατρῆϊ καὶ ἀνεξαρτησίᾳ, ἐνόμισεν ἀναξιοπρεπὲς νὰ συνδυασθῇ μετ' ἀνθρώπων μικρῶν οὐς ἄλλοτε ἐστιγμάτισεν!!! Ἰδοὺ λοιπὸν ὅπου ἀνεξάνη καὶ ἰπποτισμὸς ἐν Ἑλλάδι! — Ἐτερος συνδυασμὸς δὲν κατηρτίσθη εἰσέτι.

— Πέντε συνέθησαν φόνου ἐν Πειραιεῖ ἀπὸ τοῦ παρελθ. Σαββάτου μέχρι σήμερον, ὧν οἱ αὐτοῦργοι συνελήθησαν ὑπὸ τῆς ἀστυνομίας. Ἐν Ἀθήναις δὲ ὀλίγαι ἀπόπειραι φόνου. Ἐν ἄλλαις ὁμοῦ ἐπαργίαις, ὡς τὸ «Ἐθν. Πνεῦμα» γράφει, πολλοὶ φόνου καὶ τραυματισμοὶ ἔλαβον χώραν ἀπὸ τὰ μέσα τοῦ παρ. μηνὸς ἄχρι τοῦδε.

— Πληροφορούμεθα, ὅτι ὁ ἐν Ὑδρᾷ Δήμαρχος Α. Οἰκονόμου κινεῖ πάντα λίθον καὶ ἔχει σκοπὸν νὰ καταναλώσῃ ἅπαντα τὸν δημοτικὸν πλοῦτον διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ Δ. Βουλγαρῆ εἰς τὰς μελλούσας ἐκλογάς. Εἰς τὰ αἰσθημάτων τοῦ Δημάρχου τούτου ἀνταποκρινόμενος καὶ ὁ ἀξιότιμος Δήμαρχος Πειραιῶς κ. Τρύφων Μουτσόπουλος, προσκαλεῖ εἰς τὸ Δημαρχεῖον πάντα Ὑδραῖον, καὶ βάλλει εἰς ἔργον ὅλην τὴν εὐγλωττίαν, προτρέπων αὐτὸν νὰ μεταβῇ κατὰ τὰς ἐκλογάς εἰς Ὑδραν καὶ ψηφίσῃ ὑπὲρ τοῦ πατριάρχου τῶν στηλιτῶν Βουλγαρῆ. Ἐπικαλοῦμενοι τὴν προσοχήν τῆς Κυβερνήσεως ἐπὶ τῶν ὀργῶν τῶν Δημάρχων τούτων, προτρέπομεν τοὺς ἀξιότιμους τούτους Κυρίους νὰ παύσωσι πιέζοντες τὰς συνειδήσεις τῶν ἐκλογέων, καὶ ἄς μὴ νομίζουσιν, ὅτι οἱ δόλιοι τῶν σκοποὶ καὶ τὰ μέσα θέλουσι λάβει αἴσιον πέρας, ἐνθυμούμενοι, ὅτι κάθε μέρα δὲν βρέχει.

— Γνωστὸς εἶνε τοῖς πᾶσιν ὁ περὶ ὄνου σκιάς μῦθος τῶν Ἀθρητιῶν. Τὸν μῦθον τούτον θέλοντες νὰ πραγματοποιήσωσιν οἱ κκ. Σωροκιάδης, Δημόκας, Κουμάνταρος καὶ οἱ περὶ αὐτοὺς, ἀπὸ ἐνὸς ἤδη μηνὸς πληροῦσι τὰς στήλας τῆς «Ἐφημερίδος» με ἀνουςίους διατριβάς περὶ κλωστικῆς νημά-

των. Ἡμεῖς προτρέπομεν τοὺς Κυρίους τούτους, ὅπως παύσωσι πλέον τὸν ἀγῶνα τούτον καὶ μάλιστα εἰς τὴν ἐποχὴν τῶν κινιῶν καυμάτων, καθότι ἀρκούντως ἐξετέθησαν καὶ κατήτησαν ἀληθῶς γελοιοί, καὶ πολὺ φοβούμεθα μήπως, γράφοντες περὶ νημάτων, ἀπωλέσωσι τὸ νῆμα τῶν φρενῶν τῶν.

— Τὴν ἐβδομάδα ταύτην ἀνεχώρησαν διὰ τὰς βουλευτ. ἐκλογάς οἱ κκ. Δεληγεώργης καὶ ὁ γερο-κότσουφας Χρησιδῆς. Τὴν δὲ προσεχῆ θ' ἀναχωρήσωσι καὶ ἄλλοι. Μόνον λοιπὸν κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν ἐκλογῶν ἐπισκέπτονται τοὺς συμπολίτας τῶν οἱ πολιτικῶν μας;

— Δέκα καὶ ἐπτὰ, ἐκ τῶν ἀνακηρυχθέντων 25 ὑποψηφίων τῆς Ἀττικῆς, κατέθεσαν μέχρι τοῦδε τὸ τίμημα τῶν καλῶν.

— Τὴν προσεχῆ Τρίτην δικάζεται εἰς τὸ ἐν Τριπόλει Πλημμελειοδικεῖον ὁ στηλιτῆς γερο-Ρεβελιώτης διὰ τὰς καλπονοθεύσεις, τὰς ὁποίας ἐνήργησε κατὰ τὰς παρελθούσας ἐκλογάς. Ἐπικαλοῦμεθα τὴν ἐπιείκειαν τοῦ δικαστηρίου, ὅπως μὴ καταδικάσῃ τὸν ἄροντα τούτον ἀγωνιστὴν καὶ διάστημα προέδρον τῆς διαβόητου στηλιτικῆς Βουλῆς.

— Ὁ ἀξιότιμος συντάκτης τῆς «Κρήτης» κ. Κωνστ. Ξάνθης ἐδημοσίευσεν πρόγραμμα διὰ τοῦ ὁποίου παρωτρύνει τοὺς Ἑρμοπολίτας νὰ τὸν ψηφίσωσι κατὰ τὸν ἐπιεικέμενον ἐκλογικὸν ἀγῶνα. Θέλων δὲ νὰ ἐπιδείξῃ μάθησιν καὶ φιλολογικὰς γνώσεις ἀναφέρει χωρία τοῦ Πλάτωνος, τοῦ Δημοσθένους καὶ τοῦ Θεόγνιδος, προσπαθῶν οὕτω νὰ καταπνίξῃ τοὺς ἀγαθοὺς Ἑρμοπολίτας. Καλὸν θὰ ἦτο πᾶν ἄλλο νὰ ἔκαμνε ὁ κ. Ξάνθης ἢ νὰ κατέλθῃ εἰς τὴν βουλευτικὴν παλαίστραν.

— Ὁ Λούης τῆς «Αὐγῆς» ἐν ὑποσημειώσει του εἰς τὴν διάφυσιν τοῦ σταθμάρχου τῆς Κολοκυνθοῦς, κ. Δ. Θαλασσινοῦ ὑπενωματάρχου, εἰρωνεύεται λίαν εὐφῶς τὴν διάφυσιν καὶ συνιστᾷ τρόπον τινὰ αὐτῆν εἰς τὸν μοίραρχον Ἀττικῆς, ὅπως ἐκεῖνος ἐξετάσῃ ἂν δαιτιῶνται κακούργοι εἰς Κολοκυνθῶν, διότι αὐτὸς, ὁ Λούης ἐννοεῖται, ἀδυνατεῖ νὰ

χαρακτηρίσῃ αὐτοὺς ὡς τοιοῦτους, ἐπειδὴ (ὡς διαδίδουν αἱ κακαὶ γλῶσσαι) ὄλοι αὐτοὶ τυγχάνουσιν στενοὶ φίλοι του. Ἡμεῖς εἰ καὶ δὲν πιστεύομεν τὰς τοιαύτας φήμας, οὐχ ἤττον νομίζομεν ὅτι δικαιοῦται ὁ κ. Λούης νὰ ὑπερασπίζεται πάντα Μὴ ἐγκληματίαν καὶ πάντα Μὴ ἐμπρηστὴν, διὰ τρόπον ὅπως πρωτοτύπου, ἵνα μὴ τυχὸν καὶ πιστεύσωσιν οἱ μὴ γινγνώσκοντες αὐτὸν καλῶς, ὅτι οὗτος τυγχάνει προστάτης τῶν κακούργων! .. Πεποίθωμεν ὅτι ἡ συνέλιθη ἤδη εἰς αὐτὸν ὁ Λούης τῆς «Αὐγῆς», καὶ θὰ παύσῃ νὰ γράφῃ πλέον, ὡς γράφει νῦν, ἵνα μὴ μαραίνηται ὁ ζήλος τοῦ σταθμάρχου τῆς Κολοκυνθοῦς, καὶ ἐνθαρρύνωνται οἱ ἐγκληματίαι εἰς τὴν ἐκτέλεσιν κακούργων πράξεων, ὡς ἐπραξαν προχθές, συνεπεία ἴσως τῶν γραφομένων του, οἱ Γ. Φίστης καὶ Α. Καπουράλος ἐν ὦρᾳ νυκτὸς ἀπόπειραν βιασμοῦ κατὰ τῆς Μαρτιῶς χήρας Σκούρη, καὶ ἡττις εὐτυχῶς ἐματαιώθη χάρις εἰς τὴν ἐγκαιρον καταδίωξιν τοῦ κ. Θαλασσινοῦ, ἐκτὸς ἂν ὁ κ. Λούης ἐπιθυμῇ νὰ ἴδῃ τὰς πράξεις τῶν κακούργων τῆς Κολοκυνθοῦς εἰς τὸ ἐκεῖ κτήμα του.

ΚΑΛΑΜΑΤΙΑΝΑ.

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ.

(Συνέχεια ἴδε προηγ. ἀριθμὸν.)

— Ἄ! γιὰ τὸ Δημητράκη σου δὲν ἔχω, λές, νὰ πῶ τίποτε, γιὰτ' εἶνε ἀπὸ κείνους ποῦ πιθυμῶ; Ἐ, κακόμοιρε! ἀμμ' γι' αὐτὸν ἔχω νὰ πῶ τὰ περισσότερα .. γι' αὐτὸν ποῦ μᾶς κάνει τὸν πατριώτη, τὸ φιλελεύτερο, τὸ γραμματιζούμενο, τὸ ῥήτορα .. ὅτι πῶς τὰ ἔξερει οὐλα, κ' ὅτι πῶς εἶνε ὁ μόνος ἄνθρωπος τῆς γῆ τῆς οἰκουμένης ποῦ ἔρισκεται, καθὼς μοῦ προεῖπες κ' ἐσὺ .. Ἄκουσε τὸ λοιπὸς, παλαβὲ Φίλιππα, τί πρᾶμμα εἶνε κ' ὁ Δημητράκης σου, αὐτὸς, ποῦ λές, ὅτι πῶς ἔξοδεῖε ὅ,τι κ' ἂν ἔχη γιὰ τοὺς βλάμιδες. Ὁ Δημητράκης εἶνε ἕνας ἄνθρωπος ἄστατος, φαφλατᾶς, ἀγύρτης, λαοπλάγος, τσαρλατάνος, καραγκιόζης .. ἄνθρω-

ΟΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΤΡΕΛΛΟΙ.

(Συνέχεια καὶ τέλος ἴδε ἀριθμὸν 109.)

εἶτα δὲ φέρων αὐτὸν τῇ βοήθειᾳ λαβίδος, ἔθεσε σχεδὸν φλέγοντα πρῶτον ὑπὸ τὴν πτέρναν τῶν ποδῶν μου, εἶτα ὑπεράνω τῶν ἀγκῶνων, κατόπιν ἐπὶ τοῦ κοίλου τοῦ στομάχου καὶ τέλος ἐπὶ τῆς κορυφῆς μου.

«Ἐπέστην τὴν τρομερὰν ταύτην βάσανον χωρὶς οὔτε τὸ παραμικρὸν νὰ κάμω κίνημα, καὶ χωρὶς τὴν ἐλαχίστην νὰ προφέρω λέξιν ἑσπρότιμῶν νὰ ἀποθάνω ἄλλων, παρὰ νὰ ὑποστῶ ἀκολούθως τὸ αἶσχος ὅτι ἔχασα τὸ στοίχημά μου. «Ἄς δοκιμάσωμεν τὸ ἱατρικὸν ἐπὶ τῆς γυναικός» εἶπεν ὁ πανοῦργος θεραπευτῆς, τεταραγμένος ὀλίγον ἐκ τῆς ἐπιμονῆς μου. Πλησιάζας λοιπὸν εἰς αὐτὴν, ἔθεσε τὸν πετυρατωμένον χάλυθα ὑπὸ τὴν πτέρναν τῆς πλὴν μόλις ἤσθάνθη αὐτὴ τὴν πρῶτην θερμὴν τοῦ πυρός, καὶ ἀπέσυρε βιαίως τὸν πόδα κράζουσα, «Ἀρκεῖ τόσον!» εἶτα στραφεῖσα

πρὸς με, «Ἐχασα, εἶπε, τὸ στοίχημα! ἰδοὺ, λάβε ἐν φύλλον βετέλ.» Πλήρης χαρᾶς τότε ἐγὼ ἐκραξα: «Δὲν σοὶ ἔλεγον ὅτι σὺ πρῶτη θὰ ὀμιλήσῃς; Ἰδοὺ δικαιολογεῖς διὰ τούτου τὴν ἰδέαν, τὴν ὅποιαν σοὶ ἔλεγον χθές τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἐμέλλομεν νὰ κοιμηθῶμεν, ὅτι αἱ γυναῖκες εἰσι φλύαροι. — Ὁμολογῶ ὅτι εἶχον ἄδικον νὰ ἀντιλέξω, ἀπήτησεν αὐτὴ τοῦ λοιποῦ δὲν θὰ στοιχηματίσω ποτὲ μαζὶ σου.»

Οἱ θεαταὶ ἐν τούτοις, μὴ ἐννοοῦντες τίποτε ἐκ τῆς ἀλλοκότου ταύτης σκηνῆς, ἐθεώρουν ἀλλήλους μετ' ἐκπλήξεως. Τοῖς ἐξήγησα τότε τὴν ὑπόθεσιν «Ὅποια ἀπαρθεῖν γινώσκοντες τρέλλα!» ἐκραξαν πάντες ἐν χορῷ. Πῶς! μικρὸν πρᾶγμα σὰς φαίνεται νὰ ὑπομείνη τις νὰ προξενήσῃ τὸν θρησκον καὶ τὴν ταραχὴν εἰς μίαν ὀλόκληρον συνοικίαν, καὶ νὰ ἀφήσῃ νὰ καὶ ἀπὸ καρυφῆς μέχρι ποδῶν, διατί; δι' ἐν εὐτελεῖς φύλλον βετέλ! ὅχι ἀδύνατον εἰς ὄλον τὸν κόσμον νὰ εὐρήθῃ ἀνοητοτέρα ταύτης κεφαλά;» Καὶ ἔκτοτε μὲ διακρίνουν ὑπὸ τὸ πα-

στερα νὰ τὸν βρίζῃ καὶ νὰ τὸν λέγῃ προδότη κ' ὀλετήρα τῆς Πατρὸς; .. Δὲν εἶνε τὸ τοῦτο μιά μεγάλη ἀφχαριστία, ἀστασία καὶ δημαγωγία, κύρ Φίλιππα; .. Ἐπειτα αὐτὸς ὁ μέγας πατριώτης, ὁ ἀνεξάρτητος καὶ φιλελεύτερος ἄντρας, γιὰτὶ νὰ πάγῃ πέρσῃ καὶ ἔς τοῦ Τζουμπέ τὸ σπῆτι καὶ νὰ τοῦ φιλήσῃ χεῖρι καὶ πόδι γιὰ νὰ τοῦ δώσῃ δυὸ τρία βουσφέτια; γιὰτὶ νὰ συνδυαστῇ τότες μὲ τὸ βρουκόλακα τὸ Ζάρο, τὸ δοῦλο τοῦ Τζουμπέ; .. Καθὼς σοῦ προεῖπα, τί ἀνάγκη εἶχε ἀπὸ τῆς Κυβερνήσεως; Αὐτὸς ἦτανε τὸ ποῖο ἀγαπῆτὸ παιδί τῆς Καλαμάτας, λοιπὸς δὲ μπόρουσε μιά Καλαμάτα νὰ τὸ βγάλῃ βουλεύτῃ τῆς ἔς τὸ ἰνάτι τῆς Κυβερνήσεως; Ἄλλὰ πῶς θὰ φανῆ ὁ μπαμπέσης κ' ὁ μικρός. θὰ κἀνῆ τόνα, θὰ κἀνῆ τᾶλλο, γιὰ νὰ ἔισκεπάξουνται μιά μιά ἢ μμπομπᾶς του. — Λοιπὸς ἄς ἐρθοῦμε τώρα καὶ ἔς τὸ προκείμενο... Τί πατριώτης εἶν' αὐτὸς, ὅταν ἡ Πατρὶς κιντυνεύῃ, ὅταν δυὸ τρεῖς τύρανοι τὴν βασανίζουσι, τῆς πίνουσι τὸ αἷμας, τῆς ψένουσι τὴν καρδιά, κ' αὐτὸς ἀντὶς ν' ἀνοιξῇ τὸ στόμα του νὰ τὴν παρηγορήσῃ καὶ νὰ φοβήσῃ τοὺς προδότας καὶ τοὺς δολοφόνους, τ' ἀνοίγει καὶ τοὺς δίνει θάρρος, καὶ μὲ τὰ λόγια του προσπαθεῖ ν' ἀποκοιμήσῃ ἑμᾶς, γιὰ νὰ μὴ μπάς καὶ τρέξομε σὲ βοήθεια ἐκείνης ποῦ μᾶς ἐγέννησε καὶ μᾶς ἀνάθρεψε μὲ τὸ γάλα τῆς ἑλευθερίας; .. Τί πατριώτης εἶν' αὐτὸς ποῦ γυρεῖ με τοὺς λόγους νὰ μᾶς κἀνῆ νὰ πιστέψομε ὅτι πῶς ἡ Πατρὶς δὲν εἶνε ἀξία γιὰ νάχη ἑλευθερία; .. Τί πατριώτης εἶνε αὐτὸς ποῦ μᾶς ἔλεγε ὅτι πῶς ὁ Τζουμπέ, αὐτὸς ὁ βάρβαρος ὁ σατράπης, εἶνε ὁ καλλίτερος κυβερνήτης, καὶ τὸν ἐγκωμιάζει σὰ Μεσσία τῆς Ἑλλάδος, αὐτὸν τὸν ἀγαρηνὸ τὸν ἀντίχριστο, καὶ τώρα τὸν βρίζει κ' αὐτόν; ..

— Δὲν εἶνε κατὰ πῶς τὸ λές, Ναθαναήλ. Ὁ Δημητράκης ἔχει πατριωτισμὸν καὶ πατριωτισμὸν, καὶ τοῦτο ἔχει νὰ τὸ μολογήσῃ οὐλ' ἡ Καλαμάτα. Ἀπὸ τὸ μεγάλο του λοιπὸς τὸν πατριωτισμὸν, ἀπὸ τὴν πολλὴν του ἀγάπην πρὸς τὴν Πατρίδα, κήρυξε κείνον τὸν λόγο τ' ἀγοργίου, ἐπειδὴ τὸς, ὡς σοῦ

ρωνύμιον Βετέλ Μαναθά.» Μετὰ ὄριμον σάσκεψιν ἢ συνεδρίασις ἀπεφάνθη ὅτι καὶ οἱ τέσσαρες διάδικοι παρέσχον ἀναντίρρητα δείγματα μανίας, καὶ ὅτι καὶ οἱ τέσσαρες εἶχον ἴσα δικαιώματα ὡς πρὸς τὴν κατὰ τὸ εἶδος τοῦτο ὑπεροχὴν τῶν εἰς τὸν τρόπον ὥστε ἕκαστος ἐξ αὐτῶν εἶχε τὸ ἀπαράβιαστον δικαίωμα νὰ θεωρηθῆται τρελλότερος τῶν λοιπῶν τριῶν, καὶ εἰς ἕκαστον ἰδίως ἀνήκεν ὁ χαριετισμὸς τοῦ στρατιώτου.

— «Καὶ οἱ τέσσαρες ἐκερδήσατε τὴν δίκην σας, τοῖς εἶπεν ὁ πρόεδρος διαλύων τὴν συνεδρίασιν. Τώρα ἀπέλθετε ἐν εἰρήνῃ, καὶ ἐξακολουθήσατε τὴν ὀδοιπορίαν σας.»

Ἐὐχαριστηθέντες ἐκ τῆς δικαίας ταύτης ἀποφάσεως, οἱ ταξειδιώται ἀπεσύρθησαν, κράζοντες ὁ εἰς πρὸς τὸν ἄλλον πεισματωδῶς: Ἐκερδήσα, ἐκερδήσα τὴν δίκην μου! δὲν σοὶ ἔλεγον ὅτι εἶμαι τρελλότερός σου;

Ἡ παράδοσις δὲν μᾶς λέγει ἂν ἀκολουθῶς προσέβησαν εἰς τὸ νὰ ὑποστηρίξωσι τὴν γνώμην των καὶ διὰ γρονθοκοπιμάτων.

προεῖπα, κατάλαβε ὅτι πῶς πέντ' ἔξ βεντί-
φιδες τῆς Ἀθήνας ἠθέλησε νὰ κάνουνε ἐπα-
νάστασι. Λοιπὸς ἔπρεπε κι' ὁ Δημητράκης
νὰ τοὺς ἀκουλοῦθη; Βέβαια ὄχι. Γιὰ τοῦ-
το, ποῦ λές, σὰ γνωστικὸς ποῦνε, μᾶς ἐσυ-
βούλεψε νὰ κάτσουμε φρόνημα ἔς τ' αὐγά
μας καὶ νὰ μὴν ἀκούμε τὸ τί λένε οἱ βεντί-
φιδες οἱ τρανοί.

— Κουτέ! δὲ θὰ κατάλαβες φαίνεται
ὅτι πῶς ὁ λόγος του ἐκεῖνος δὲν ἀπόβλεπε
σ' ὅ,τι ἐσὺ κολοκυθίζεις. Ἄκουσε λοιπὸς νὰ
σοῦ πῶ ἐσένα ποῦ τὸν πιστεύεις ἀκόμη γιὰ
πατριώτη, γιὰ φιλελεύτερο κι' ἀνεξάρτητο,
σὲ τί ἐπρόβλεπε μὲ τὴ δημοκρατία του ἐκεῖ-
νη. Ὁ Δημητράκης σου, ποῦ λές, ἄμα ποῦ
εἶδε ὅτι πῶς ὁ Τζουμπὲς συνεδρίαζε ἔς τὴ
Βουλὴ μὲ ὀγδόντα ζωντόβολα, κι' ὅτι ἔς τὸ
πέπτωμα οὐλοῦ τοῦ λαοῦ ἔμενε πρωθυπουρ-
γὸς, πίστεψε ὅτι πῶς αὐτὸς καὶ μόνος θά-
περνε καὶ τὴ διάλυσι τῆς ψεύτικης βουλῆς.
Γιὰ νάχη τὸ λοιπὸς τὴν προσασία τοῦ Τζου-
μπέ, καὶ γιὰ νὰ πιτύχη ἔς ταῖς νέαις ἐκλο-
γαῖς, ἐκήρυξε κείνον τὸν λόγο ποῦ τὸν χα-
τάκωσε γιὰ πάντα. ἔβαλε κ' ἐκεῖνο τὸ βῶιδι
τὸν Παναγιωτόπουλο καὶ τηλεγράφησε ἔς
τὴ Κυβέρνησι, λέγων ὅτι πῶς τὸν προδοτι-
κὸ καὶ δουλικὸ ἐκεῖνον λόγο τὸν ἐχειρο-
κροτήσανε οὔλοι οἱ Καλαματιανοί, κι' ὅτι
εἴμαστε οὔλοι ὑπὲρ τῆς τυραννικῆς ἐκεῖνης
Κυβέρνησις. . . ποῖο αἴσχος σ' ἐμᾶς!.. Ἐπει-
τα ἔπεισε κ' ἔκαμε μιὰ ἐπιστολὴ μαζὴ μὲ
τὸ μπαρμπα-Γληγόρη τὸ ζευζέκη, καὶ τὴ
στείλανε ἔς τὸ βρουκόλακα τὸ Ζάρκο γιὰ νὰ
τὴ δώσῃ τοῦ τυραννοῦ τοῦ Τζουμπέ... Ἐκεῖ
ποῦ λές, ἐπρόβλεπε ὁ λόγος τοῦ Δημητρά-
κη σου, καπετὰν Φίλιππα. Ἄμα ὅμως ποῦ
εἶδε ὅτι πῶς ματαιωθήκανε ἡ ἐλπίδες του,
τότε ἀλλάξε κι' αὐτὸς σκοπὸ κ' ἔτρεξε ἔς
τὸν τηλεγράφο καὶ συνεχάρηκε τὸν Τριχοῦ-
πη, ἔστειλε δὰ ἀμέτῳ καὶ τὸ τσιμπουκάκι
τοῦ τὸν μπαρμπα-Γληγόρη ἔς τὴν Ἀθῆνα
γιὰ νὰ τὸν προσκυνῆσῃ ἀπὸ μέρος του. . . Ὁ
καυμένος ὁ μπαρμπα-Γληγόρης ἐπήγεγε, σὰ
σκυλὶ πεινασμένο ποῦ πηγήνει ἔς τὰ χασα-
πουλεῖα, κάθε μέρα ἔς τὰ ὑπουργεῖα κ' ἐκο-
προσκύλαγε, ὡς ποῦ τὸν διώξανε μὰ μὲ πολ-
λὸ ὄβενικὸ τρόπο. . .

— Μωρὲ, εἶν' ἀληθινὰ αὐτὰ ποῦ λές;

— Σάμπως σὲ βλέπω καὶ μὲ βλέπεις.

— Ἄμμ. τότες θέλει κρέμασμα.

— Βρὲ καὶ παλούκωμα ἀκόμα... Μὰ μὴ
διακόπτης; ἀκούσέ με... Εἶνε πατριώτης
αὐτὸς π' ἀκουλοῦθεὶ καὶ λατρεύει σὰ θεὸ τὰ
δουλικὰ καὶ τυραννικὰ σχέδια τοῦ προδότη
τοῦ Μπαλαωρίτη; εἶνε πατριώτης αὐτὸς π'
ἀγαπάει τὴν ἀπόλυτη μοναρχία; εἶνε πα-
τριώτης αὐτὸς ποῦ τὰ στήθια του εἶνε φω-
λεῖα τῆς δουλείας; εἶνε λοιπὸς πατριώτης
αὐτὸς; εἶνε ἄξιος νὰ φέρῃ καὶ τὸ ὄνομα τὸ
ἐλληνικὸ; Θὰ καταδεχτοῦμε τὸ λοιπὸς νὰ
βγάλουμε ἀντιπρόσωπό μας αὐτόν; αὐτόν
ποῦ θὰ μᾶς ρεζιλέψῃ ἀπὸ μπιτ' ἔς τὴ Βουλὴ
μὲ τοὺς κουτοὺς λόγους ποῦ ὁ ἀνεβαῖνη ἔς
τὸ βῆμα νὰ ντελαλίζῃ κάθε στιγμὴ; . . —
Χὰ, χά, χά! Ἐρεῖς τί θυμήθηκα καὶ γελῶ;
θυμήθηκα τὸ μακαρίτη τὸ Σακελλαριάδη,
ἄλλοτε βουλευτὴ τῆς Γορτυνίας, ποῦ τυχε
μιὰ βολὰ νὰ πάου ἔς τὴ βουλὴ καὶ τὸν ἀκου-
γα, ἄμα π' ἀνέβαινε ἕνας ἔς τὸ βῆμα, νὰ φω-
νάξῃ σὰ χόντζας: «κύρ Πρόεδρε, ἔχω γῶ

τὸ λόγο». Οὔλοι τὸν εἶχανε κείνον τὸν μα-
καρίτη γιὰ καραγκιόζη, γιὰ τὸν ἔλεγε
πάντοτε καραγκιόζιλίκια. Ὁ Δημητράκης
σου λοιπὸς, ποῦ λές, θὰ ἦνε ὁ διάδοχος τοῦ
Σακελλαριάδη, γιὰ τὸν θὰ τοὺς διασκεδάξῃ μὲ
ταῖς ἀνοησίαις του τοὺς βουλευταῖς, ὅπως
διασκεδάξῃ ἐμᾶς ἄμα ποῦ ὑπερασπίζεται
καμμιά δίκη καὶ φέρνει κείνα τὰ ὠραῖα πα-
ραδείγματα τῶν Μπεντουίνων καὶ τῶν Κι-
νέζων, ἐπειδὴ τις καὶ μᾶς θεωρεῖ ὅτι τέντι-
δες. — Τέτοιος, ποῦ λές, κύρ Φίλιππα, εἶνε
ὁ Δημητράκης σου, ὁ μεγάλος αὐτὸς πα-
τριώτης, ὁ ἀνεξάρτητος καὶ φιλελεύτερος
τῆς Καλαμάτας ἀντρας!.. Καλποζανιά,
ἀστασία, μικροπρέπεια, προδοσία, ἀγυρτεία,
δημοκρατία, δημαγωγία καὶ δουλοφροσύνη...
Νὰ ἡ ἀρεταῖς καὶ τὰ προτερήματα τοῦ παι-
διοῦ αὐτοῦ τοῦ λαοῦ!.. Ἐμεῖς ὅμως οἱ μι-
κροὶ δὲν σκεφτόμαστε ὅπως πρέπει, ἀλλὰ
ἀκούμε τοὺς φαλατὰδες του, χωρὶς καθόλου
νὰ τοὺς σκαμπάζουμε, κολακεύουμε ἀπὸ
δαύτους, γιὰ τὴν νομίζουμε ὅτι πῶς μιλάει πολ-
λὸ ψηλὰ πράγματα, ἐνῶ δὲν λέει ἄλλο παρὰ
ἀέρα τηγανιτὸ, κ' ἐπειδὴ τις μᾶς κατάλαβε
τὸ σφυγμὸ μας, δηλαδὴς ἄμα ποῦ μᾶς ὑπε-
ρασπίζεται χάρισμα, ἄμα ποῦ βάνῃ λόγο σὲ
καμμιά γρη῏α πεθαμμένη, κι' ἄμα ποῦ μᾶς
δίνῃ καὶ κανὰ σφαντζίκι γιὰ νὰ τὸ πιούμε
ἔς τὴν ὑγεία του, μᾶς σκλαβώνῃ καὶ μᾶς
κάνῃ νὰ τὸν ἀκλουθοῦμε σὰ σκυλὶ τὸν ἀ-
φέντη του, γιὰ τοῦτο, ποῦ λές, τὸν νομί-
ζουμε μεγάλον καὶ καλὸν ἄνθρωπο, ἐνῶ ἡ
ἀλήθεια εἶνε, ὅτι εἶνε ἀσκι φουσκωμένο.
Ἄμα ὅμως τύχη καὶ μᾶς πάρη καὶ μπράτσο
καὶ μπη καὶ μαζὴ μας ἔς τα κρασοπουλεῖα,
καὶ μᾶς βγάλῃ καὶ τὸ καπέλλο ἔς τὸ δρό-
μο σὰ γκαραγκιόζης, ἔεε, τότες πλιά εἶνε
ποῦνε, τότες γενόμεστε ἄλλοι ἀπὸ τὴ με-
γάλη τὴ χαρὰ μας. ἐνῶ ἂν σκεφτοῦμε ὅτι
πῶς αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶνε κάλπης κι' ὅτι
πῶς ἄμα ποῦ γενῇ βουλευτὴς μας, θὰ μᾶς
ἀπομασκαρέψῃ, γιὰ τὴν ὁ ἀνεβαῖνη ἔς τὸ βῆ-
μα τῆς Βουλῆς καὶ θὰ φληαφληαρίξῃ ἐκεῖ,
σὰν ἐδῶ ὁ μαστρο-Γιάννης τοῦ Καραγκιόζ-
μπερντέ. ἂν σκεφτοῦμε ὅτι ὁ ἐργάτης αὐτὸς
τῆς δουλείας θὰ σκάψῃ τὰ θεμέλια τοῦ συν-
τάγματός μας καὶ θὰ δολοφονῆσῃ μὲ τὸ
Μπαλαωρίτη τὴν ἀγία ἑλευθερίαν μας, ἠθέ-
λαμε σηκωθῆ οὔλοι ἔς τὸ ποδάρι κ' ἠθέλαμε
τὸν κάψῃ ζωντανὸν κι' ὄχι νὰ τὸν ἀφήνου-
με νὰ μᾶς γελᾷ καὶ νὰ μᾶς χοροιδεῖ γυ-
ρεύοντας τοὺς ψῆφους μας γιὰ νὰ μᾶς ἀντι-
προσωπέψῃ αὐτὸς ὁ προδότης, αὐτὸς ὁ γυιὸς
τῆς δουλείας καὶ τῆς τυραννίας!..

— Ἐχεις δίκην, ἀδερφε Ναθαναήλ. Τῶ-
ρα κατάλαβα ὅτι πῶς, ὅ,τι σκέφτεσαι καὶ
λές εἶνε οὐράνιο, εἶνε σοφὸ. . . Γιὰ νὰ δού-
με λοιπὸς εὐτυχισμένη τὴν Πατρίδα, πρέπει
νὰ κάνουμε ὅ,τι μᾶς πῆς. Πάγω τὸ λοιπὸς
νὰ βρῶ τοὺς βλάμιδες, νὰ τοὺς πῶ ὅσα
μοῦπες γιὰ νὰ τοὺς γεμίσω ταῖς γκλάβαις,
καὶ νὰ τοῦ παραγγείλωμε ἐκεῖνοῦ τοῦ μπα-
γαμπόντη, ὅτι πῶς εἶνε ἀλήθεια ὅτι εἶνε κα-
λὸς ῥήτορας, ἀλλὰ ἔς τοὺς πεθαμμένους
ὅτι εἶνε μεγάλος πατριώτης καὶ φιλελεύ-
τερος ἀντρας, ἀλλὰ ἔς τοὺς Ἀβδηρίταις ὅτι
πῶς ἔχει καλὴ καὶ γενναία καρδιά, ἀλλὰ
πρέπει νὰ τὴν δείχνῃ μόνο σ' ἐκείνους ποῦ
δὲ νοιώθουνε ἂν ἤρθανε ἔς τὸν κόσμον, κι' ὅτι
καλὰ θὰ κάμῃ ἂν θέλῃ νὰ γλυτώσῃ τὴν κό-

κα του νὰ μὴ γυρέψῃ νὰ βάλῃ κάλπη, ὁ
κάλπης, γιὰ τὴν ἀλλοιώτικα θὰ τὸν μουτζου-
ρώσουμε μὲς ἔς τὴ μέση τὸ παζάρι ἐμεῖς οἱ
βλάμιδες του.

— Μπράβο σου, Φίλιππα. Τώρα φαίνε-
σαι πῶς εἶσαι ἀληθινὸς Ἕλληνας κι' ἀνε-
ξάρτητος. Μακάρι σὰν κ' ἐσένα νὰ συνεργό-
τανε ἔς τὰ λογικά του κι' ὁ Δημητράκης, ὁ
ὁποῖος περπατεῖ τώρα ἔς τὸ δρόμο τῆς ἀπω-
λείας. Μὰ μάταιη ἐλπίδα αὐτή.

— Ἦές μου ὅμως, Ναθαναήλ, ποιὸς
ἐσὺ σκέφτεσαι γιὰ νὰ ψηφίσουμε; Χωριά-
ταις ἢ Καλαματιανούς; Πρέπει, ποῦ λές,
ἀπὸ τώρα νὰ ἐργαστοῦμε γιὰ νὰ πετύχουμε
τὸ σκοπὸ μας, γιὰ τὸ ἐγὼ πλιά θὰ σ' ἀκούω
τυφλά, ἐπειδὴ τις ἀπ' ὅσα μοῦπες ἔνοιωσα
ὅτι πῶς ἐσὺ σκέφτεσαι παρὰ πολὺ γνωστι-
κὰ πράγματα, καὶ πιστεύω ὅτι γιὰ βουλευ-
ταῖς θὰ μᾶς δείξῃς ἀνθρώπους ποῦ ν' ἀξί-
ζουνε, ἀνθρώπους ποῦ νὰ μᾶς δοξάσουνε.

— Τὸ κατάλαβες, Φίλιππα. Θὰ σοῦ πῶ
τὸ λοιπὸς τώρα ἔς τὴ στιγμὴ ποιὸς πρέ-
πει νὰ ὑποστηρίξουμε, ἀλλὰ, καυμένη, δὲν
προφτάνουμε νὰ κάνουμε τίποτε γιὰ δαύ-
τους, ἐπειδὴ τις καὶ βρισκόμαστε ἔς τὴ πα-
ραμονὴ τῶν ἐκλογῶν, κ' ἐκεῖνοι εἶνε ἀνέ-
τοιμοι, γιὰ τὴν δὲν ἔχουνε χαμπέρι γιὰ τέτοιο
πράγμα.

— Μωρὲ νὰ τοὺς μάθουμε, καὶ θὰ χα-
λάσουμε τὸν κόσμον γιὰ δαύτους. Λέγε λοι-
πὸς, ποιοὶ εἶνε; (ἀκολουθεῖ).

Τῇ αἰτήσῃ τοῦ Ἰω. Κουκιᾶ, τὸ Δικαστή-
ριον τῶν ἐνταῦθα Ἐμποροδικῶν ἐκήρυξεν εἰς
κατάστασιν πτωχεύσεως τὴν ἐν Πειραιεὶ ἐμ-
πορικὴν ἑταιρίαν «Πετούσης καὶ Παναγό-
πουλος» διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 904 ε. ε. ἀπο-
φάσεώς του, διορίσαν εἰσηγητὴν μὲν τὸν πά-
ρεδρον Ἰω. Βάβαρη, πράκτορα δὲ τὸν Ἰω.
Κουκιᾶν, καὶ διατάξαν τὴν σφράγισιν τοῦ
καταστήματος καὶ τὴν φυλάκισιν τῶν με-
λῶν τῆς εἰρημένης ἑταιρίας.

Ἡ παρούσα καταχωρηθῆτω εἰς τὴν ἐφη-
μερίδα ὁ «Ἀριστοφάνης».

Ἀθῆναι τῇ 23 Ἰουνίου 1875.

Ὁ πληρεξ. τοῦ πράκτορος
Ν. Ἰερεμίας.

Καλοῦνται ἅπαντες οἱ φαινόμενοι δα-
νεισταὶ τῆς πτωχεύσεως «Πετούσης καὶ Πα-
ναγόπουλος» νὰ ἐμφανισθῶσιν ἐνώπιον ἐ-
μοῦ τοῦ Εἰσηγητοῦ τῆς ἀνωτέρω πτωχεύ-
σεως εἴτε αὐτοπροσώπως εἴτε διὰ πληρε-
ξουσίου των, προσάγοντες ἄμα καὶ τοὺς τί-
τλους τῶν δανείων των, τὴν 12 Ἰουλίου
1875 ἡμέραν Σάββατον καὶ ὥραν 4. μ. μ.
πρὸς ἐκλογὴν τῶν προσωρινῶν συνδίκων.

Ὁ ἐκδότης τῆς ἐφημερίδος «Ἀριστοφά-
νης» παραγγέλλεται νὰ καταχωρίσῃ τὴν
παρούσαν εἰς τὸ προσεχὲς αὐτοῦ φύλλον.
Ἀθῆναι τῇ 27 Ἰουνίου 1875.

Οἱ πληρεξ. τῶν πρακτόρων
Ν. Ἰερεμίας.

Θεόφ. Α. Κοκχάλας.

Ὁ Εἰσηγητὴς
Ι. Βάβαρης.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ,
(κείμενον πλησίον τῆς Βρύσεως τοῦ Βορριά).